

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI SECȚIA A II-A PENALĂ
DOSAR NR. 47322/3/2011 (1431/2012)

DECIZIA PENALĂ NR. 218/A
Ședința publică de la 06 iulie 2012

Pe rol soluționarea apelurilor declarate de **PARCHETUL DE PE LÂNGĂ TRIBUNALUL BUCUREȘTI** și inculpatul **PLĂCINTĂ ANDREI RĂZVAN** împotriva sentinței penale nr.185/13.03.2012 pronunțată de Tribunalul București Secția I a Penală în dosarul nr. 47322/3/2011.

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns pentru apelantul inculpat **Plăcintă Andrei Răzvan**, lipsă fiind, avocat din oficiu Ș.M. în baza împuternicirii avocațiale . emisă de Baroul București – Serviciul de asistență Judiciară, lipsind intimata parte vătămată S.N. și intimata parte civilă **Spitalul Universitar de Urgență București**.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Se prezintă **mama apelantului inculpat** Plăcintă Andrei Răzvan, P.S.L., care se legitimează că C.I., care precizează faptul că fiul său a fost nevoit să se interneze aseară în spital, la ora 21.30, iar în această dimineață a fost operat cu peritonită, operația fiind finalizată la ora 12.30, acesta fiind motivul pentru care nu se poate prezenta la acest termen. Precizează că încă din data de 29 iunie 2012 fiul său avea un bilet de internare în spital, însă nu s-a internat tocmai pentru a fi prezent la instanță, așa cum a fost prezent la fiecare termen de judecată și la Tribunalul București.

De asemenea, a învederat faptul că apărătorul ales al fiului său i-a răspuns la telefon ieri la ora 19.00 și i-a comunicat că este plecat din țară.

La întrebarea instanței cu privire la solicitarea făcută în data de 5 iulie 2012 după acordarea termenului, **apărătorul din oficiu al apelantului inculpat**, după consultarea cu mama inculpatului **Plăcintă Andrei Răzvan**, arată că nu se mai insistă în cererea de recuzare formulată de inculpat la termenul anterior.

Mama apelantului inculpat depune la dosar înscrisuri doveditoare în sensul celor menționate anterior, respectiv un înscris, în original, de la spital în care este menționată și foaia de observație și condica de operații, precum și o procură de reprezentare a fiului său în instanță. De asemenea, precizează că fiul său dorește să dea o declarație în apel și dorește să aibă ultimul cuvânt.

Totodată, invocă împrejurarea că apărătorul ales al fiului său este plecat în străinătate, iar stagiarul săi nu au avut posibilitatea să-l substituie, motiv pentru care solicită amânarea cauzei. Va depune la dosar săptămâna viitoare dovada imposibilității de prezentare a apărătorului ales.

De asemenea, arată că dorește să se consemneze faptul că intenționează să părăsească sala de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public cu privire la cererea de amânare pe motiv de imposibilitate a prezentării inculpatului întrucât acesta s-ar afla în spital, consideră, în raport de adeverința medicală depusă la dosar, deși nu concordă cu biletul de trimitere (pe biletul de trimitere apare un cu totul alt diagnostic, respectiv ulcer duodenal, decât cel care s-a consemnat pe adeverința medicală, care vizează o operație de apendicită acută), urmează a se constata că inculpatul se află în imposibilitate obiectivă de a se prezenta.

În ceea ce privește cererea apărătorului ales, domnul avocat R., solicită respingerea cererii de amânare a cauzei, în primul rând, pentru că nu a făcut dovada faptului că ar fi plecat din țară. Pe de altă parte, chiar dacă ar fi făcut această dovadă, în raport de dispozițiile legale, avea obligația prevăzută de lege de a-și asigura substituirea cel puțin pentru acest termen.

În concluzie, solicită amânarea cauzei doar pentru imposibilitatea de prezentare a inculpatului, care este internat în spital.

Apărătorul din oficiu apelantului inculpat solicită acordarea unui termen pentru lipsa inculpatului a cărui prezență este obligatorie potrivit art.314 C.p.p.

Curtea, după deliberare, raportat la exigențele art.6 și 171 C.p.p., respectiv art.174 C.p.p. și art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, respinge, ca nefondată, cererea de amânare a cauzei cu următoarea argumentare:

În ceea ce privește imposibilitatea de prezentare a inculpatului, consideră că aceasta nu se constituie într-un veritabil motiv de amânare, argumentat de împrejurarea că, pe de o parte, dispozițiile art.291 C.p.p., în alin.3, menționează în mod expres că o parte care a fost prezentă la cel puțin un termen de judecată dobândește termen în cunoștință. Acest text de lege coroborat cu dispozițiile art.174 C.p.p., care permite reprezentarea-care se constată realizată în cauză- nu justifică amânarea cauzei pentru lipsa inculpatului, cu atât mai mult cu cât prezența sa nu este obligatorie.

Totodată, aplicat la cauza de față, Curtea constată următoarele:

Cauza a fost înregistrată pe rolul prezentei instanței la data de 07.05.2012, așa cum rezultă de la fila 1 dosar. Primul termen de judecată a fost acordat în 14.06.2012, deci la mai mult de o lună de la înregistrarea cauzei pe rolul instanței, perioadă suficientă pentru ca inculpatul să-și angajeze avocat și să-și pregătească apărarea.

Cu toate acestea, la 14.06.2012, Curtea a apreciat drept întemeiată solicitarea de a-și angaja apărător ales, deși exista și posibilitatea desemnării unui apărător din oficiu, considerent pentru care, a dispus în consecință, în sensul amânării cauzei pentru data de 05 iulie 2012.

Mai mult, înainte de primul termen de judecată, la data de 17.05.2012, s-a formulat de către inculpat, prin apărător ales(SCA „C. și M.”), o cerere de modificare a controlului judiciar, care a fost susținută pentru inculpat de către apărător ales la data de 24 mai 2012(încheiere, fila 21 dosar de apel),ceea ce îndreptățește instanța să considere că încă de la acel moment exista posibilitatea reprezentării efective de către un apărător ales.

În acest context, Curtea apreciază că inculpatului i-a fost pus la dispoziție timpul și înlesnirile necesare a-și asigura și organiza apărarea și a fost asigurată posibilitatea de a compărea efectiv în fața instanței, ceea ce de altfel acesta a și făcut la trei termene de judecată. Conduita sa procesuală, prin care a încercat în mod repetat să amâne judecata sau să modifice componența completului de judecată se înscrie în noțiunea de abuz de drept reglementat de dispozițiile art.723 C. p. civilă.

Aceasta pentru că în faza apelului prezența inculpatului la judecată nu este obligatorie și în cauză apărarea este asigurată, mai mult decât atât și reprezentarea. De altfel, nu trebuie pierdut din vedere că dreptul la apărare, consacrat inclusiv în art.6 din CEDO, nu are caracterul unui drept absolut și trebuie exercitat cu bună credință în limitele dispozițiilor legale. În lipsa inculpatului, apărătorul va avea posibilitatea să formuleze concluzii cu privire la orice aspect de fapt și de drept, de asemenea și reprezentantul desemnat al inculpatului.

În motivarea acesteia concluzii, Curtea are în vedere și jurisprudența CEDO, invocând cauza Krombach contra Franței și Van Geyseghem contra Belgiei.

Curtea nu poate să nu constate ex proprii sensibus, raportat la cele inserate în înscrisurile medicale, respectiv adeverința medicală emisă la data de 06.07.2012 de către Spitalul Clinic de Nefrologie Carol Davila, conform căreia inculpatului i s-a efectuat o apendicectomie, că la termenul de cu o zi înainte, inculpatul a fost prezent, a formulat concluzii, a manifestat o disponibilitate de a sta în sala de judecată încă de la prima oră a ședinței, ceea ce după cunoștințele empirice pe care instanța le are în domeniul medical duce la concluzia că acesta nu prezenta o stare de sănătate alterată de un asemenea diagnostic foarte grav.

Împrejurarea că, deși a acordat două termene pentru lipsă de apărare, apărătorul ales, angajat de către inculpat, nu s-a prezentat la două termene consecutive și nici nu a făcut dovada imposibilității de prezentare nu îi este imputabilă Curții și nici nu justifică amânarea cauzei.

Apărătorul din oficiu al apelantului inculpat solicită a i se da posibilitatea 10 minute să ia legătura cu mama inculpatului.

Curtea suspendă judecarea cauzei până la ora 14.00 pentru a da posibilitatea apărătorului ales al inculpatului să ia legătura cu mama inculpatului.

După reluarea cauzei,

Mama apelantului inculpat arată că mandatul său în acest dosar s-a terminat și trebuie să plece la copilul său, care a fost operat. De asemenea, precizează încă o dată faptul că fiul său are apărător ales și solicită acordarea unui termen în acest sens. Totodată, fiul său dorește să fie audiat în dosar. Arată că dorește să părăsească sala de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public arată că procura de la dosar este doar pentru acest termen de judecată și vizează doar depunerea de acte medicale.

Curtea, ia act de solicitarea formulată de mama apelantului inculpat și îi pune în vedere, în raport de cele învederate, că are disponibilitatea fie de a părăsi și sala de judecată, fie de a rămâne.

În ceea ce privește imposibilitatea de prezentare a inculpatului, arată că instanța și-a exprimat punctul de vedere înainte de suspendarea cauzei și nu mai consideră necesar a se relua argumentele deja prezentate.

Referitor la solicitarea apelantului inculpat de a fi audiat, Curtea ia act de aceasta, însă constată imposibilitatea audierii în raport de împrejurarea că nu este prezent.

În mod corelativ celor expuse anterior, lipsa sa nu împiedică judecarea cauzei întrucât prezența nu este obligatorie.

Curtea constată totodată, așa cum rezultă din dosarul instanței de fond, că acesta a dat o declarație exhaustivă în cursul judecării cauzei, care a fost inserată la filele 71 – 71 ale volumului I din dosarul instanței de fond și dă cuvântul cu privire la probe.

Apărătorul din oficiu al apelantului inculpat solicită avizarea de către Comisia superioară medico – legală din cadrul IML a raportului de expertiză medico – legală nr. A1/13235 din 13.12.2010, inclusiv a opiniei separate, parte componentă a acestuia, aflată la filele 84 – 90 dosar urmărire penală. Această cerere a fost solicitată și la instanța de fond. Consideră că acest raport de expertiză, precum și avizarea sunt concludente pentru rezolvarea prezentului dosar.

De asemenea, solicită efectuarea unei expertize tehnice auto cu privire la autoturismului inculpatului, cu următoarele obiective: - modalitatea producerii evenimentului; constatarea modificărilor aduse capotei de către partea vătămată; - legătura de cauzalitate dintre aceste modificări și producerea evenimentului rutier raportat și la vătămarile pricinuite părții vătămate, care era în stare de ebrietate și avea o greutate corporală destul de mare. Consideră că această expertiză va lămurii incertitudinea ce planează asupra dosarului. Prima instanță a reținut în mod corect că declarațiile martorilor sunt contradictorii.

La întrebarea instanței dacă inculpatul a recunoscut săvârșirea faptei, **apărătorul din oficiu al apelantului inculpat** arată că clientul său nu se consideră vinovat de săvârșirea faptei.

Apărătorul din oficiu al apelantului inculpat reiterează instanței cererea inculpatului de a fi reaudiat pentru a lămurii situația.

De asemenea, solicită proba cu acte în circumstanțiere și pe situația de fapt, respectiv acte medicale din care rezultă starea inculpatului de la momentul producerii respectivului incident. Consideră că în momentul în care ești agresat și împușcat poți reacționat în multe feluri. În acel moment asupra inculpatului a existat o presiune foarte mare și, în același timp, au existat presiuni din exterior. Arată că nu se află în posesia acestor înscrisuri.

Arată că nu se opune probei solicitate de către parchet, prin motivele de apel, cu privire la prelevarea de probe biologice de la inculpat în vederea

introducerii profilului genetic al acestuia în SNDGZJ, dar și pentru a se demonstra de fapt că inculpatul este o persoană corectă, bună, liniștită.

Reprezentantul Ministerului Public cu privire la avizarea raportului de expertiză, solicită a se observa că nu s-a motivat concret de ce anume se solicită această avizare pentru că nu se contestă numărul de zile de îngrijiri medicale. Certificatul medical a cărui avizare se cere redă ce leziuni a suferit partea vătămată S.N. și care sunt numărul de îngrijiri medicale și se mai menționează că acele leziuni i-ai pus viața în pericol. Însă, nu certificatul medico – legal a stat la baza încadrării faptei inculpatului în tentativă de omor, ci a modului în care a acționat, a intenției cu care a acționat. Partea vătămată s-a aflat câteva minute sub mașina inculpatului și pentru a fi scos de acolo a fost nevoie ca acea mașină să fie răsturnată.

Referitor la expertiza tehnică auto a autoturismului inculpatului, apărarea nu explică și nu motivează cum anume ar putea în acest moment un expert tehnic să stabilească, în funcție de declarațiile care sunt la dosar, de fotografiile judiciare care s-au făcut, de procesul verbal de cercetare la fața locului, ceea ce martorii, care au fost de față, au relevat cât de poate de clar, și anume felul în care inculpatul și-a condus mașina, felul în care a pătruns pe trotuar. Toate urmele au fost consemnate în procesul verbal de cercetare la fața locului, s-a stabilit care sunt avariile pe care le-a suferit autoturismul, care au fost urmele produse de bilele de cauciuc trase asupra inculpatului, trase numai după ce s-a observat că acesta nu poate fi oprit altfel. S-a afirmat că partea vătămată S.N. ar fi fost sub influența băuturilor alcoolice, însă în dosar nu este judecat S.N., ci pe inculpatul Andrei Plăcintă.

Cu privire la actele în circumstanțiere, consideră că acestea au fost depuse cu prisosință la instanța de fond. Dacă ar mai fi existat astfel de înscrisuri, consideră că acestea trebuiau depuse până la acest termen de judecată.

De asemenea, arată că nu se vorbește de prelevarea probelor biologice decât ca o condiție impusă de Legea 76/2008, lege care stabilește că în cazul anumitor infracțiuni, de o anumită gravitate se pot preleva probe biologice doar pentru a fi introduse în baza de date și pentru operativitatea organelor de urmărire penală. Această prelevare de probe biologice nu a fost solicitată de parchet ca și probă.

Cu privire la reaudierea inculpatului, nu se opune dacă astăzi este prezent în sală.

De asemenea, precizează că nu are probe de solicitat.

Curtea suspendă judecarea cauzei 10 minute pentru deliberare.

După reluarea cauzei,

Curtea, după deliberare, raportat la exigențele art.63 și urm. C.p.p. circumscrie situației din speță, respinge probele solicitate cu următoarea argumentare:

În ceea ce privește avizarea de către Comisia superioară medicală a raportului de expertiză medico – legală, consideră că această probă nu este utilă

și nici relevantă în raport de dispozițiile art.20 și urm. din OG nr.1/2000. În speță, nu este vorba nici de concluzii contradictorii și nici de îndoieli cu privire la cele inserate în raportul de expertiză nr.1/13235/13.12.2010.

Referitor la efectuarea unei expertize tehnice auto, Curtea constată că această probă nu este utilă raportat la împrejurarea că aspectele ce se doresc a fi probate pot să fie interpretate din probele coroborate ale declarațiilor martorilor și din stabilirea forței probante a mijloacelor de probă. De altfel, se constată că sunt aspecte care nu au fost contestate, respectiv leziunile suferite de către partea vătămată, prezența autoturismului inculpatului la locul săvârșirii faptei, prezența inculpatului însuși, a părții vătămate, aspecte care rezultă atât din declarațiile martorilor cât și din procesul verbal de cercetare la fața locului.

Cu privire la proba cu înscrisuri în circumstanțiere, Curtea constată că acestea nu au fost prezentate de către apărare, dar apreciază că nu justifică amânarea cauzei pentru administrarea acestei probe câtă vreme la dosar există foarte multe înscrisuri în circumstanțiere. Aceste împrejurări pot să fie rezultate atât din dosarul instanței de fond cât și din dosarul instanței de control judiciar. În ceea ce privește dosarul instanței de fond, acestea sunt inserate în volumul II, filele 14 - 83.

De asemenea, înscrisuri în circumstanțiere apar și în dosarul instanței de apel, filele 17 - 18. Curtea constată că inculpatul nu este prejudiciat întrucât proba cu înscrisuri în circumstanțiere a fost deja administrată pe parcursul cercetării judecătorești.

În ceea ce privește administrarea probei constând în audierea inculpatului, Curtea are în vedere, pe de o parte, exigențele art.70 alin.2 C.p.p. în conformitate cu care inculpatul se poate prevala de dreptul la tăcere, dar, pe altă parte, și împrejurarea că acesta a fost audiat atât în faza de urmărire penală, filele 148 – 154, filele 160 – 161 dosar de urmărire penală – vol.I, precum și în fața instanței de fond, file 23, respectiv 70 – 71 din vol.I.

Apreciază că solicitarea de prelevare a probelor biologice poate viza doar incidența Legii nr. 76/2008, nu și conturarea profilului moral și social al inculpatului.

Nemaifiind alte cereri prealabile de formulat, Curtea constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul părților în susținerea apelurilor.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, consideră că în mod greșit s-a făcut individualizarea pedepsei ce a fost aplicate inculpatului atât sub aspectul cuantumului cât și al modalității de executare a acesteia. Astfel, la individualizarea pedepsei instanța, deși a apreciat că în ansamblu, cele trei infracțiuni prezintă un pericol social abstract ridicat, în ceea ce privește pericolul concret a stabilit un pericol social mediu în cazul tâlhăriei, un pericol ridicat în cazul tulburării liniștii publice și un grad ridicat în cazul infracțiunii de tentativă a omor. Ori, în raport de circumstanțele în care inculpatul a săvârșit faptele reținute în sarcina lui, de circumstanțele în care acestea au fost comise, rezultatul produs, rezultatul care l-ar fi putut produce, precum și în raport de atitudinea procesuală a inculpatului, consideră că instanța de fond ar fi trebuit să aplice o

pedeapsă mai mare. Practic, instanța de fond s-a limitat doar la a avea în vedere comportamentul inculpatului înainte de săvârșirea faptelor, ignorând celelalte criterii de individualizare a pedepsei, cele prevăzute de dispozițiile art.72 C.p. De asemenea, instanța de fond trebuia să aibă în vedere și dispozițiile art.52 C.p. și să se asigure că prin pedeapsa pe care urma să o aplice inculpatului aceasta își va atinge scopul preventiv și coercitiv. Ori, consideră că întreaga atitudine manifestată de către inculpat pe parcursul procesului penal, atitudinea inculpatului din momentele în care a săvârșit faptele reținute în sarcina sa, întreaga sa atitudine din acea zi, nu îndreptățeau instanța să dea atâta eficiență acestui pretins comportament înainte de săvârșirea faptei în condițiile în care este știut totuși faptul că inculpatul a mai avut derapaje de comportament (trebuie avută în vedere recunoașterea inculpatului în ceea ce privește consumul de produse etnobotanice).

De asemenea, infracțiunile săvârșite de inculpat, modul în care acesta a acționat denotă, în opinia sa, un caracter extrem de violent al acestuia. Nimic nu poate justifica atitudinea violentă a inculpatului față de prietena sa de la acea vreme, atitudinea inculpatului în ceea ce privește martorii care erau prezenți la fața locului, de negare a oricăror reguli de conduită socială în momentul în care a produs acel scandal public. Nu în ultimul rând, nimic din felul în care s-a comportat inculpatul, din rezultatul pe care l-a produs, nu poate justifica de ce a dorit cu atâta ardoare să se răzbune nu numai pe prietena sa, dar și pe celelalte persoane prezente la fața locului, care nu au făcut altceva decât să de dovadă de spirit civic și să sară în apărarea acelei părți vătămate, să încerce să o protejeze de atitudinea extrem de violentă a inculpatului. Consideră că toate aceste aspecte demonstrează că inculpatul este o persoană extrem de agresivă și nu se poate reține că ar fi săvârșit faptele doar din teribilism pentru că gradul ridicat de pericol social al acestor fapte, faptul că inculpatul are un grad ridicat de instrucție, i-ar fi putut permite să aprecieze rezultatele pe care le putea produce atitudinea sa.

Raportat la comportamentul inculpatului anterior comiterii faptelor și ulterior comiterii acestora, poziția sa de negare a evidenței tuturor faptelor care s-au derulat, a evidenței probelor care au fost administrate, a declarațiilor martorilor prezenți, nu poate decât să ducă la concluzia că posibilitatea de reeducare a acestuia printr-o pedeapsă de doar 3 ani închisoare cu suspendare este mult diminuată și, de asemenea, nu ar fi aptă să formeze o atitudine de respect față de lege și față de normele și valorile sociale. Comportamentul inculpatului, care a încetat activitatea infracțională doar în momentul în care s-a tras asupra sa mai multe focuri de armă pentru a-i stopa toate actele de violență, apreciază că exclude aplicarea unei pedepse cu suspendare sub supraveghere. Măsurile sub supraveghere impuse nu garantează că inculpatul nu va recidiva în continuarea în săvârșirea unor astfel de acte antisociale.

De asemenea, consideră că nu sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de art.86¹ C.p. și, în special cele prevăzute la lit. c întrucât condamnarea la doar

3 ani de pedeapsă nu reprezintă un avertisment suficient care să-l determine pe inculpat să-și corijeze conduita.

În concluzie, față de circumstanțele reale ale faptelor, pluralitatea infracțiunilor săvârșite, forma de vinovăție, natura acestor infracțiuni, locul săvârșirii faptei, locul în care s-a acționat, dar și în raport de circumstanțele personale ale inculpatului, respectiv faptul că acesta are un grad ridicat de instrucție, vârsta lui și comportamentul anterior, pe care-l consideră ca fiind o circumstanță agravantă, se impunea aplicarea unei pedepse sporite și ca modalitate de executare, consideră că executarea ar fi trebuit să fie efectivă.

Al doilea motiv de apel vizează omisiunea instanței, ca în temeiul art.7 din Legea 76/2008 și având în vedere gravitatea faptelor săvârșite de inculpat, ar fi trebuit să se dispună prelevarea probelor biologice și introducerea acestora în baza de date formată.

În temeiul art.379 pct.2 lit.a C.p.p. solicită admiterea apelului, desființarea, în parte, a sentinței pronunțate de instanța de fond în limitele criticilor formulate.

Apărătorul din oficiu al apelantului inculpat, având cuvântul, solicită, în temeiul art.379 pct.2 lit.a C.p.p., admiterea apelului declarat de inculpat, desființarea sentinței penale atacate și, rejudecând, achitarea inculpatului pentru toate capetele de acuzare.

Cu privire la infracțiunea de tentativă de omor, consideră că această faptă nu există. Lovirea persoanei vătămate s-a produs accidental după ce în direcția inculpatului s-au tras mai multe focuri de armă dintre care trei proiectile l-au și lovit. În mod corect s-a reținut faptul că pentru existența infracțiunii de tentativă la omor este necesar a fi dovedită intenția de a ucide. În acest sens, citează din rechizitoriu. Solicită a se observa că după efectuarea urmăririi penale, procurorul a ajuns la concluzia că inculpatul ar fi avut intenția de a lovi partea vătămată și nicidecum de a omorî partea vătămată.

Totodată, solicită a se observa că literatura de specialitate și practica judiciară au stabilit că pentru a ne afla în prezenta infracțiunii de tentativă la omor trebuie să ne aflăm în prezența unei puneri în executare a hotărârii de a ucide o persoană. În speță, în opinia sa, nu există un act de punere în executare a hotărârii de a ucide persoana vătămată S.N..

Consideră că toate situația a fost o conjunctură nefastă. Din probele administrate în cauză reiese că inculpatul nu a avut niciodată intenția de a lovi partea vătămată.

Toți martorii au declarat că după ce s-au tras mai multe focuri de armă asupra inculpatului a avut loc lovirea părții vătămate. Este clar că inculpatul nu a avut intenția de a-l ucide.

În principal, solicită achitarea inculpatului în temeiul art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 lit.d C.p.p., iar în subsidiar, solicită schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de tentativă la omor, în infracțiunea de vătămare corporală simplă, faptă prevăzută de art.181 C.p.

Cu privire la infracțiunea de tâlhărie, solicită achitarea inculpatului în temeiul art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 lit.d C.p.p.. Deposdarea părții vătămate nu a fost făcută cu intenția de a –și însuși pe nedrept telefonul. Inculpatul se afla în mașină cu fosta sa prietenă și aflând că aceasta avea un alt prieten, acesta i-a cerut telefonul pentru a-l suna pe acesta. Aceasta i-a dat telefonul după ce, în prealabil, a închis telefonul. De asemenea, solicită a se constata că telefonul era un cadou dat de inculpat prietenei sale.

Referitor la al treilea motiv de apel, solicită achitarea inculpatului în temeiul art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 lit.b¹ C.p.p..

Solicită, de asemenea, respingerea apelului declarat de parchet, ca nefondat.

Solicită amânarea pronunțării pentru a depune concluzii scrise având în vedere timpul scurt pe care l-a avut la dispoziție pentru studierea dosarului.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită respingerea apelului declarat de inculpat, ca nefondat.

În ceea ce privește solicitarea de achitare a inculpatului pentru infracțiunea de tentativă la omor, consideră că motivarea apărării este în afara probelor care au fost administrate în cauză. Există 9 martori care au declarat că inculpatul, aflat la volanul mașinii sale, a efectuat mai multe manevre, prin care îi urmărea pe trotuar pe H. și pe M., cel care încercase în prealabil să o apere pe martora H.. Aceștia au arătat că nu a fost vorba de o singură acțiune a inculpatului. Au fost multiple acțiuni prin care inculpatul urmărea cele două părți. Mai mult decât atât, din grupul aflat pe trotuar făceau parte și alți martori și aceștia au fost nevoiți să se refugieze pentru a nu fi loviți de autoturismul inculpatului. Partea vătămată s-a sprijinit inițial de capota mașinii inculpatului după care a încercat să fugă, realizând că inculpatul nu are nici un moment intenția să se oprească, și a fost lovit de partea frontală a autoturismului și dovadă că acesta a ajuns sub mașină stă tocmai poziția din care au reușit să-l scoată ulterior ceilalți martori. Pentru a fi scos de sub mașină a fost nevoie ca mașina inculpatului să fie răsturnată. Intenția inculpatului, chiar dacă inițial nu a fost de a atenta la viața părții vătămate S.N., intenția lui este indirectă pentru că el trebuia să realizeze, a realizat și a acceptat producerea și a unui alt rezultat decât cea simplă lovire. În plus, intenția inculpatului în a-și agresa fosta prietenă și toate celelalte persoane care se aflau pe trotuar este demonstrată și de faptul că în primă fază, după ce a distrus autoturismului martorului H., inculpatul s-a urcat la volanul mașinii sale, a plecat spre Piața Matache și s-a întors cu viteză, a făcut o oprire și un viraj de 180 de grade și apoi s-a îndreptat spre trotuar cu intenția de a intra în grupul de martori.

În ceea ce privește infracțiunea de tâlhărie, conform primelor declarații ale martorei H., dar și ale lui S.N. s-a demonstrat că în interiorul mașinii, între inculpat și H. a avut loc o discuție. Inculpatul i-a solicitat telefonul, martora a refuzat să-i dea acel telefon și pentru a putea intra în posesia acelui telefon inculpatul a folosit violența. Din acel moment, partea vătămată i-a dat telefonul apoi a coborât din mașină și în afara mașinii i-a solicitat inculpatului să-i

restituie telefonul, moment în care inculpatul i-a mai dat un pumn părții vătămate. Acesta a fost momentul în care S.N. a intervenit în discuție. Consideră că intenția de însușire este clar dovedită.

Numita H. și-a schimbat ulterior atitudinea procesuală și consideră că această schimbare de atitudine nu trebuie avută în vedere, relevante fiind declarațiile martorilor care au fost de față.

Cu privire la infracțiunea de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice, solicită a se avea în vedere transcrierile convorbirilor telefonice care au avut loc cu operatorul de la 112 și cu organul de poliție cu care se făcuse legătura de către operatorul de la 112 și a se constata că în seara de 06 decembrie 2010, în str. Berzei, scandalul a fost de mari proporții. Au nu mai puțin de 5 telefoane care au fost date la 112 și persoanele care au sunat erau înspăimântate solicitând prezența poliției și a unui echipaj SMURD. Toate aceste telefoane, precum și declarațiile martorilor nu relevă decât amploarea scandalului care a fost în acea seară.

În concluzie, solicită respingerea apelului declarat de inculpat și menținerea soluției instanței de fond în limita criticilor formulate de parchet.

CONSIDERENTE

Asupra prezentului apel.

Prin sentința penală nr. 185 din 13 martie 2012, pronunțată în dosarul nr. 47322/3/2011 al Tribunalului București, Secția I penală instanța de fond a dispus următoarele:

În baza art. 20 rap. la art. 174-175 lit. i C.p., cu aplic. art. 74 lit. a, art. 76 lit. b C.p., art. 76 alin. 3 C.p. condamnă pe inculpatul **PLĂCINTĂ ANDREI RĂZVAN** la o pedeapsă de 3 ani închisoare sub aspectul săvârșirii infracțiunii de tentativă la omor calificat.

În baza art. 211 alin. 1 și 2 lit. b și c C.p. cu aplic. art. 74 lit. a, art. 76 lit. b C.p. condamnă pe același inculpat la o pedeapsă de 1 an închisoare sub aspectul săvârșirii infracțiunii de tâlhărie.

În baza art. 321 alin. 1 C.p., cu aplic. art. 74 lit. a, art. 76 lit. d C.p. condamnă pe același inculpat la o pedeapsă de 6 luni închisoare sub aspectul săvârșirii infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice.

În baza art. 33 lit. a, art. 34 lit. b C.p. contopește pedepsele aplicate, inculpatul urmând a executa pedeapsa cea mai grea, de 3 ani închisoare.

În baza art. 71 C.p. interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b C.p.

În baza art. 86¹ C.p. suspendă sub supraveghere executarea pedepsei, pe un termen de încercare de 8 ani, stabilit în condițiile art. 86² C.p.

În baza art. 86³ al.1 C.p., pe durata termenului de încercare, inculpatul se va supune următoarelor măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Vrancea, conform programului stabilit de această instituție;

b) să anunțe, în prealabil, Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul Vrancea, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;

c) să comunice și să justifice Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul Vrancea, schimbarea locului de muncă;

d) să comunice Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul Vrancea, informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

În baza art. 86³ al. 3 C.p., inculpatul va fi obligat, pe durata termenului de încercare:

a) să desfășoare o activitate indicată de Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Vrancea;

b) să nu conducă niciun autovehicul.

În baza art. 71 al. 5 C.p. suspendă executarea pedepselor accesorii pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei principale.

În baza art. 359 C.p.p. atrage atenția inculpatului asupra disp. art. 86⁴ C.p., a căror nerespectare atrage revocarea beneficiului suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

Constată că inculpatul a fost reținut și arestat preventiv de la 7.12.2010 la 06.01.2011.

Respinge cererea de revocare a măsurii obligării de a nu părăsi țara, ca neîntemeiată.

Ia act că persoanele vătămate H. I.D. și S.N. nu au participat în procesul penal în calitate de părți vătămate și nu s-au constituit părți civile.

Respinge acțiunea civilă a părții civile Spitalul Universitar de Urgență București, constatând prejudiciul acoperit.

În baza art. 191 alin. 1 C.p. obligă inculpatul la plata sumei de 4000 de lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul București nr. 4740/P/2010 din 09.06.2011, s-a dispus trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpatului **PLĂCINTĂ ANDREI RĂZVAN**, pentru săvârșirea infracțiunilor de tentativă de omor calificat, prevăzută de art. 20 rap. la art. 174-175 lit. i C.p., tâlhărie, prevăzută de art. 211 alin. 1 și 2 lit. b și c C.p., ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice, prevăzută de art. 321 alin. 1 C.p., toate cu aplic. art. 33 lit. a C.p.

Prin actul de sesizare s-a dispus, de asemenea, încetarea urmăririi penale față de Plăcintă Andrei Răzvan, pentru săvârșirea infracțiunilor de lovire sau alte violențe prev. de art. 180 alin. 1 C.p. și distrugere, prev. de art. 217 alin. 1 C.p. săvârșite asupra persoanei vătămate H. I.D. și neînceperea urmăririi penale cu privire la plângerea formulată de Plăcintă Andrei Răzvan, față de persoana rămasă neidentificată sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de tentativă de omor calificat prev. de art. 20 rap. art. 174-175 lit. i C.p., distrugere, prev. de art. 217

alin. 1 C.p. și ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice, prev. de art. 321 alin. 1 C.p.

În actul de sesizare al instanței s-au reținut, în esență, următoarele aspecte privind situația de fapt:

1. La data de 06.12.2010, conducând autoturismul marca Renault Laguna cu nr. de înmatriculare, pe strada Berzei, sect.1, inculpatul Plăcintă Andrei Răzvan a efectuat mai multe manevre violente și a pătruns cu acesta pe trotuar, orientându-l spre un grup de persoane cu intenția de a-i lovi, împrejurare în care a lovit-o pe partea vătămată S.N. cu partea frontală a autoturismului, prinzându-l sub acesta și cauzându-i leziuni ce au necesitat pentru vindecare 40-45 de zile, faptă care întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de tentativă de omor calificat, prevăzută de art. 20 rap. la art 174-175 lit. i C.p.

2. La data de 06.12.2010, în jurul orei 18.30, în timp ce inculpatul se afla împreună cu martora H. I.D., în autoturismul acestuia, pe strada Berzei, sect. 1, prin violență, a depozitat-o pe martora H. I.D. de un telefon mobil marca „NOKIA E71”, pe care și l-a însușit pe nedrept, faptă care întrunește elemente constitutive ale infracțiunii de tâlhărie, prevăzută de art. 211 alin 1, 2 lit. b, c C.p.

3. La data de 06.12.2010, în timp ce se afla pe strada Berzei, sect. 1, inculpatul a provocat scandal, urcând cu picioarele pe plafonul autoturismului martorei H. I.D., provocându-i avarii după care, conducând pe aceeași stradă autoturismul marca „Renault Laguna” cu nr. de înmatriculare ..., a efectuat, în stradă și pe trotuar, mai multe manevre violente orientându-l către persoanele aflate la fața locului și provocând scandalizarea și indignarea cetățenilor aflați în zonă, mulți dintre aceștia apelând „Serviciul Unic de Urgență 112”, faptă care întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice, prevăzută de art. 321 alin.1 C.p.

În cursul urmăririi penale s-au administrat următoarele mijloace de probă: declarația părții vătămate S.N. (filele 30-34, vol. I); declarațiile date în calitate de parte vătămată și respectiv de martor de H. I.D. (pe parcursul urmăririi penale aceasta a declarat că nu dorește să participe în procesul penal în calitate de parte vătămată) (filele 35-44, vol. I); procesul-verbal de cercetare la fața locului (filele 4-29, vol. I); procesul-verbal privind cercetarea criminalistică a autoturismului marca Renault Laguna găsit la fața locului (filele 5-47, vol. II); declarațiile martorilor M.M. (filele 45-68, vol. I), M.L. (filele 69-85, vol. I), R.I.C. (filele 89-105, vol. I), G.E. (filele 106-121, vol. I), N.R.A. (filele 122-135, vol. I), I.G. (filele 136-137, vol. I), D.I. (filele 138, vol. I), T.G. (filele 140-141, vol. I) însoțite de procese verbale de recunoaștere după planșa foto; raport de expertiză medico-legală nr. A1/13235/13.12.2010 din 05.04.2011, întocmit de I.N.M.L. Mina Minovici, privind pe partea vătămată S.N. (filele 84-85, vol. II); raportul de expertiză medico-legală nr. A1/13236/2010 din 07.03.2011, întocmit de I.N.M.L. Mina Minovici (filele 64-66, vol. II); raportul de expertiză medico-legală psihiatrică nr. A1/13256/2010, din 21.01.2011, întocmit de I.N.M.L. Mina Minovici (filele 99-102, vol. II); raportul de constatare tehnico-științifică

dactiloscopică nr. 202876 din 24.02.2011 întocmit de D.G.P.M.B. – Serviciul Criminalistic (filele 108-116, vol. II); raportul de constatare tehnico-științifică dactiloscopică nr. 200758 din 26.01.2011 întocmit de D.G.P.M.B. – Serviciul Criminalistic (filele 123-130, vol. II); raportul de constatare tehnico-științifică balistică nr. 405.351 din 24.12.2010 întocmit de D.G.P.M.B. – Serviciul Criminalistic (filele 138-142); raportul de constatare tehnico-științifică traseologică nr. 405.352 din 27.12.2010 întocmit de D.G.P.M.B. – Serviciul Criminalistic (filele 148-154, vol. II); procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice înregistrate automat la data de 06.12.2010 la Direcția pentru Apel Unic de Urgență (filele 155-196, vol. II); declarațiile inculpatului Plăcintă Andrei Răzvan (filele 150-153, 160-161, 192-193, vol. I).

În cursul cercetării judecătorești, după citirea actului de sesizare, conform art. 322 C.p.p., a fost audiat inculpatul Plăcintă Andrei Răzvan, în conformitate cu disp. art. 323 C.p.p. (filele 70, 71), martorii M.M. (filele 87, 88), martorii G.E. (fila 113), R.I.C. (fila 114), I.G. (filele 144, 145), T.G. (fila 175) și D.I. (filele 195, 196), declarațiile acestora fiind consemnate și atașate la dosarul cauzei.

Persoana vătămată S.N. a declarat în cursul cercetării judecătorești că nu dorește să participe în procesul penal în calitate de parte vătămată și nici nu dorește să se constituie parte civilă, motiv pentru care a fost audiat în calitate de martor, conform art. 82 C.p.p, declarația acestuia fiind consemnată și atașată la dosarul cauzei (fila 84).

La data de 04.11.2011 reprezentantul Ministerului Public s-a sesizat din oficiu cu privire la săvârșirea infracțiunii de favorizare a infractorului, prev. de art. 264 C.p. de către martorul S.N. (proces – verbal de sesizare din oficiu, filele 107 - 111).

La data de 25.11.2011 instanța a dispus reaudierea martorului S.N., declarația acestuia fiind consemnată în scris și atașată la dosarul cauzei (filele 146, 147).

Persoana vătămată H. D.I. a declarat în cursul urmăririi penale că nu dorește să participe în proces în calitate de parte vătămată și nu are pretenții civile de la inculpat (fila 42 verso), fiind astfel audiată în calitate de martor în cursul urmăririi penale, calitate menținută și în cursul cercetării judecătorești (filele 85, 86).

La data de 04.11.2011 reprezentantul Ministerului Public s-a sesizat din oficiu cu privire la săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă, prev. de art. 260 C.p. de către martora H. D.I. (proces – verbal de sesizare din oficiu, filele 107 - 111).

La data de 25.11.2011, instanța a dispus reaudierea martorei H. D.I., declarația acesteia fiind consemnată în scris și atașată la dosarul cauzei (filele 148 - 150).

În ceea ce îl privește pe martorul M.L., instanța a dispus aducerea acestuia cu mandat de aducere la adresa de domiciliu, din procesele-verbale întocmite de organele de poliție rezultând că acesta nu locuiește efectiv la domiciliul indicat,

deși în evidențele poliției figurează cu acest domiciliu (filele 100-102, 137, 138). De asemenea, martorul nu a putut fi găsit nici la adresa unde locuia fără forme legale, astfel cum rezultă din procesul – verbal întocmit de către organele de poliție (fila 192).

În ceea ce îl privește pe martorul N.R.A., citația emisă la adresa unde locuiește acesta a fost restituită cu mențiunea „loc viran” (fila 131), deși în evidențele Direcției pentru Evidența Persoanelor și Administrarea Bazelor de Date figurează cu același domiciliu (potrivit relațiilor furnizate de această instituție – fila 171). Instanța a dispus citarea martorului și cu mandata de aducere, din verificările organelor de poliție rezultând că imobilul în care locuia martorul a fost demolat (fila 189).

Având în vedere că din verificările efectuate a rezultat o imposibilitate obiectivă de audiere a martorilor M.L. și N.R.A., instanța a făcut aplicarea disp. art. 327 alin. 3 C.p.p., declarațiile date de aceștia în cursul urmăririi penale urmând a fi avute în vedere la soluționarea pe fond a cauzei.

De asemenea, instanța a administrat proba cu înscrisuri în circumstanțiere solicitată de inculpat.

Analizând materialul probator administrat în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești, instanța de fond a reținut în fapt și în drept următoarele:

La data de 06.12.2010, în jurul orei 17.00, martora H. I.D. l-a contactat telefonic pe inculpatul Plăcintă Andrei Răzvan, cu care a avut anterior o relație de prietenie, stabilind să se întâlnească în cursul aceleiași zile, în apropierea blocului unde locuiește inculpatul, cu scopul de a-i restitui acestuia suma de 200 de lei pe care acesta i-o împrumutase anterior.

La un moment dat, inculpatul a plecat în căutarea martorei, deplasându-se cu autoturismul marca Renault Laguna, de culoare gri metalizat, cu numărul de înmatriculare ..., pe străzile din apropierea Gării de Nord, unde martora i-a spus că va merge pentru a scoate banii de la un bancomat.

În timp ce se afla pe strada Berzei, inculpatul Plăcintă Andrei Răzvan a observat martora în trafic, conducând autoturismul marca Volkswagen Passat, de culoare albastră, cu nr. de înmatriculare ... și i-a făcut semn să oprească. Martora a oprit și a parcat autoturismul pe un trotuar, pe str. Berzei, în apropierea intersecției cu str. Maramureș, după care a urcat în mașina condusă de inculpat.

Inculpatul Plăcintă Andrei Răzvan și martora H. I.D. au stabilit să facă o plimbare, cei doi deplasându-se timp de aproximativ 30 de minute cu autoturismul condus de inculpat. În timp ce se aflau în autoturism, martora i-a restituit suma datorată și au discutat amical, astfel cum rezultă din declarațiile martorei și inculpatului (care se coroborează sub acest aspect).

La un moment dat, martora i-a solicitat inculpatului să o ducă înapoi la locul unde parcase mașina, întrucât își lăsase mașina la vedere „într-o zonă rău famată”. Între timp, inculpatul și martora au început să discute despre noua relație a martorei, inculpatul cerându-i detalii despre aceasta.

În declarațiile date în cursul urmăririi penale, martora a precizat că, după ce a refuzat propunerea inculpatului de a relua relația și i-a spus acestuia că se întâlnește cu altcineva, inculpatul i-a cerut telefonul mobil, pentru a căuta numărul de telefon a noului său prieten. Întrucât a refuzat, inculpatul a început să o înjure și să o agreseze fizic, trăgând-o de păr și cerându-i telefonul mobil. Martora precizează că i-a înmănat acestuia telefonul întrucât îi era teamă de inculpat. În cursul cercetării judecătorești, în prima declarație, martora a adăugat că prima dată a înmănat telefonul închis, însă, la cererea acestuia, a introdus codul pin. Martora a mai precizat că a fost îmbrâncită de inculpat în mașină și că a ripostat și l-a îmbrâncit pe inculpat.

Inculpatul a precizat că martora i-a înmănat telefonul de bună voie și, după ce a început să se uite în agendă, martora a început să țipe, încercând să-l împiedice să se uite în telefon, motiv pentru care, susține inculpatul, a îmbrâncit-o pentru a o ține departe. Mai arată inculpatul că martora a ieșit din mașină țipând și că a ieșit după ea, dându-i o palmă peste față, spunându-i să nu mai țipe. Inculpatul motivează lovirea martorei prin faptul că „i se părea o ipocrizie să țipe într-un cartier rău famat și să atragă atenția”

Având în vedere că inculpatul și martora au fost singurele persoane prezente la acest moment inițial al conflictului, Tribunalul urmează a aprecia, în funcție de sinceritatea declarațiilor acestora, care declarații urmează a le reține pentru stabilirea situației de fapt. Martora a declarat constant că, după ce a coborât din mașina inculpatului și s-a îndreptat spre mașina sa, inculpatul a venit din urmă și a lovit-o cu pumnul în zona feței, trăgând-o în continuare de păr, motiv pentru care a început să țipe, în speranța că cineva îi va veni în ajutor, rugându-l de asemenea pe inculpat să îi returneze telefonul, însă acesta a refuzat, cerându-i să-i spună cum este trecut prietenul său în telefonul. Tribunalul urmează a înlătura astfel declarațiile inculpatului, în sensul că a lovit martora pentru că „i se părea o ipocrizie să țipe într-un cartier rău famat și să atragă atenția”, întrucât susținerile acestuia cu privire la lovirea martorei au fost contradictorii – astfel, în fața judecătorului investit cu soluționarea propunerii de arestare preventivă inculpatul a menționat că nu a lovit-o pe martora cu pumnul în zona feței, pentru ca în declarațiile ulterioare să revină asupra acestui aspect, ceea ce creează un dubiu puternic cu privire la sinceritatea inculpatului. De altfel, astfel cum se va reține în continuare, declarațiile inculpatului urmează a fi înlăturate în mare măsură, fiind infirmate de ansamblul materialului probator administrat în cauză. Astfel, Tribunalul reține că inculpatul a lovit martora în scopul păstrării bunului sustras, deși martora cerea insistent restituirea acestuia.

În acest moment, de cei doi s-a apropiat martorul S.N., care a întrebat-o pe martora H. I.D. dacă îl cunoaște pe inculpat. Astfel cum rezultă din declarațiile martorului S.N. date în cursul urmăririi penale (fila 30, verso, vol. I DUP) în momentul în care inculpatul și martora H. se certau în stradă, inculpatul avea în mână două telefoane mobile (sau cel puțin un telefon, astfel cum precizează martorul în cursul cercetării judecătorești - fila 147), iar fata îi cerea, țipând, să îi restituie telefonul. Aceste declarații infirmă susținerile inculpatului în sensul că,

înainte de a ieși din mașină, a lăsat ambele telefoane pe bordul mașinii, inculpatul încercând astfel să motiveze de ce nu a restituit martorei telefonul la cererea insistentă a acesteia. Mai arată martorul că a intervenit, spunându-i inculpatului să îi restituie fetei telefonul, însă inculpatul i-a răspuns pe un ton răstit, fără a auzi însă ce anume. Având în vedere că martora H. I.D. i-a spus că inculpatul este fostul său prieten, martorul S.N. nu a mai intervenit în acest moment. Tribunalul urmează a înlătura susținerile martorei H. D. din cursul urmăririi penale (fila 43 verso DUP), în sensul că telefonul său rămăsese în autoturismul inculpatului. De altfel, în cursul cercetării judecătorești, martora a revenit asupra acestui aspect și a precizat că nu știe dacă inculpatul avea telefonul său în mână în momentul în care a ieșit din autoturism.

La un moment dat, inculpatul a urcat pe capota autoturismului marca Volkswagen Passat, aparținând martorei, apoi trecând peste parbriz, a urcat pe plafon, unde a sărit de câteva ori până când a provocat îndoirea acestuia și spargerea lunetei. În acest timp, martora plângea și striga la inculpat să înceteze, în cele din urmă acesta coborând de pe autoturism și îndreptându-se în grabă în direcția Pieței Matache, telefonul martorei rămânând în posesia sa.

În ceea ce privește motivul pentru care inculpatul s-a urcat pe mașina martorei, atât inculpatul, cât și martora au precizat că de ei s-a apropiat un grup de 4, 5 persoane (care, potrivit susținerilor inculpatului, aveau în mâini diverse obiecte – un cuțit, un băț sau o țeavă), inculpatul motivând că s-a urcat pe mașina martorei pentru a ajunge la mașina sa. Tribunalul nu își poate însuși această susținere a inculpatului, întrucât, din declarația martorilor M.M. (fila 87, dosar instanță) G.E. (fila 87, dosar instanță), D.I. (fila 195, dosar instanță), a rezultat că inculpatul a sărit pe platforma autoturismului de câteva ori, gest care nu poate fi justificat de susținerile inculpatului, în sensul că doar a vrut astfel să ajungă la autoturismul său. Mai mult, prezența mai multor persoane în acest moment inițial al conflictului este înfirmată de martorul M.M. (fila 87, dosar instanță) și de martorul D.I. (fila 195, dosar instanță). Acest ultim martor a precizat că l-a văzut pe inculpat sărind pe capota, pe plafoniera și pe portbagajul martorei. Martorul a precizat că împreună cu un coleg de serviciu, a ieșit din magazin, întrucât auzise o bubuitură, și astfel l-a observat pe inculpat sărind pe mașină și că lângă inculpat și martoră nu se mai afla altă persoană.

Mai mult, din fotografiile realizate cu ocazia cercetării la fața locului Tribunalul reține că la nivelul capotei motor și pe plafonul autoturismului a fost descoperită o cărare de urme, respectiv 10 forme de încălțăminte (filele 21 și urm., vol. I DUP). Acest număr de urme nu s-ar justifica dacă inculpatul doar ar fi urcat pe capotă, plafonieră și ar fi coborât prin dreptul portbagajului pentru a scăpa, conform susținerilor sale, de persoanele care se apropiau.

Auzind zgomotul, martorul I.G., care lucra în calitate de lucrător comercial la un magazin din apropiere, a ieșit din magazin, s-a apropiat de martora H. I.D., care între timp, urcase în mașina sa și încerca să plece și, observând starea de tulburare a acesteia, faptul că plângea și era speriată, a

întrebat-o ce s-a întâmplat, aceasta spunându-i: „*Mi-a luat telefonul!*” (fila 136, vol. I DUP, fila 144, dosar instanță).

Martorul I.G. a apelat, de pe telefonul său mobil, cu nr. de apel, serviciul de urgență 112, la ora 18.57, comunicându-i operatorului că pe Berzei nr. 66, vis-a-vis de un magazin de corpuri de iluminat, „*i-a spart mașina la o fată, a sărit pe ea, i-a luat telefonul, i-a spart geamul și....*”

Martorul I.G. i-a dat telefonul martorei H. I.D., care i-a spus operatorului de la serviciul urgențe, printre altele, că „*momentan sunt în șoc. Nu știu dacă mă doare*”. Operatorul a făcut legătura martorei cu operatorul de la „Dispeceratul de Urgență” al D.G.P.M.B., martora spunându-i acestuia, printre altele, că „*m-a bătut un băiat și a sărit pe mașina mea și a spart-o (...)* Parbrizul. *Mă rog, luneta, că a sărit pe plafon...*” (proces – verbale de redare a convorbirilor telefonice - vol. II DUP).

După finalizarea acestei convorbiri de pe telefonul său mobil, martorul I.G. a revenit în magazinul unde lucra.

După ce a sărit pe autoturismul martorei și a provocat îndoirea plafonului și spargerea lunetei, inculpatul Plăcintă Andrei Răzvan a urcat în autoturismul său și a plecat în direcția Pieței Matache. După câteva minute, inculpatul a revenit din aceeași direcție, la volanul autoturismului Renault Laguna, și s-a îndreptat spre locul unde martora H. I.D. discuta cu martorul M.M. și cu alte persoane care se opriseră la fața locului.

Inculpatul Plăcintă Andrei Răzvan a efectuat o manevră bruscă de întoarcere a autoturismului cu 180 de grade, orientându-l din nou în direcția Pieței Matache și a pătruns cu autoturismul pe contrasens, îndreptându-l spre locul în care se aflau martora H. I.D. și martorul M.M., care s-au adăpostit între autoturismul martorei, parcat pe trotuar și zidul clădirii. Pe trotuar, în direcția autoturismului, se afla un grup de persoane care s-a ferit din direcția autoturismului.

Tribunalul a reținut aceste aspecte coroborând declarațiile martorilor M.M., G.E., S.N., Mares Laurențiu și N.R.A.. La acest punct al conflictului, declarațiile inculpatului sunt contrazise de ansamblul materialului probator administrat. Inculpatul a precizat că după ce a plecat, a văzut un grup mare de persoane înconjurând-o pe martora și, crezând că „urmează să o agreseze pe aceasta”, s-a întors. Astfel, inculpatul a precizat că după ce a întors mașina pe contrasens a parcat la 5-10 metri mai jos de mașina Deliei și că în acel moment nu o vedea, ultima oară când o văzuse ea fugea pe linia magazinelor. Aceste afirmații ale inculpatului sunt contrazise însă de martorii audiați, care au precizat că, în momentul în care inculpatul a întors mașina, s-a îndreptat către un grup de persoane, între care se afla și martora H. D., martorul M.M. și persoana vătămată S.N., cu intenția de a-i lovi pe aceștia.

Astfel, martorul M.M. a precizat că inculpatul a ajuns cu autoturismul în dreptul lor (*a celor 5-6 persoane care s-au strâns la locul incidentului, n. inst.*), s-a oprit, s-a uitat câteva momente la ei, după care a urcat cu botul autoturismului pe trotuar, unde se afla grupul respectiv de persoane, care s-a

ferit din direcția mașinii (fila 87, dosar instanță). Aceleași aspecte sunt precizate și de martorul G.E., care a precizat că inculpatul s-a urcat cu mașina pe trotuar, iar persoanele care se aflau în stația de autobuz au fost nevoiți să se ferească din calea mașinii (fila 113, dosar instanță). Declarațiile acestor martori se coroborează și cu declarațiile martorului S.N. (fila 31, vol. I DUP și fila 84, dosar instanță), care a arătat în cursul urmăririi penale că inculpatul a „făcut cu mașina o mișcare în direcția mea, ca și când ar fi vrut să dea peste mine. La câțiva metri de mine, remarcând pe trotuar și alte persoane, a orientat autoturismul cu mișcări bruște spre trotuar, încercând să lovească și persoanele respective”. În cursul cercetării judecătorești, martorul a arătat că inculpatul a intrat cu botul mașinii perpendicular în stația de autobuz, unde se aflau mai multe persoane care așteptau autobuzul.

Aceleași aspecte rezultă și din declarațiile martorilor D.I., M.L. și N.R.A. (declarațiile ultimilor doi fiind valorificate în condițiile art. 327 alin. 3 C.p.p.).

De asemenea, martora H. D.I. a precizat că în acest moment inculpatul făcea manevre înainte – înapoi, pe o distanță de 1 metru, aspect care, coroborat cu declarațiile martorilor menționați, confirmă împrejurarea că inculpatul, după ce a întors autoturismul și a intrat pe contrasens, a intrat cu mașina în grupul de persoane aflat pe strada Berzei, persoane care au fost nevoite să se ferească pentru a nu fi lovite de autoturismul condus de inculpat.

Astfel, Tribunalul nu poate reține susținerile inculpatului în sensul că a revenit la fața locului pentru că o observat un grup mare de persoane și a crezut că „urmează să o agreseze pe aceasta” (pe martora H., *n. inst.*). În aceste condiții, nu se poate explica de ce inculpatul a intrat violent cu mașina în grupul de persoane care o înconjură pe aceasta și, mai mult, de ce a efectuat manevre violente cu autoturismul în direcția acesteia și a persoanelor din jurul său.

După acest moment, mașina inculpatului a fost înconjurată de mai multe persoane, care i-au strigat acestuia să se oprească și s-au apropiat de autoturism, încercând să îl blocheze. Inculpatul Plăcintă Andrei Răzvan a efectuat mai multe manevre bruște, față-spate, urmărindu-i cu autoturismul pe martorul M.M. și pe H. D.I..

Astfel, martorul M.M. a precizat că în timpul în care inculpatul făcea manevre cu mașina, el și martora H. D. se fereau pentru a nu fi loviți, martorul M. trăgând-o pe martora de mână pentru a o feri din direcția mașinii. Martorul precizează că la un moment dat s-au refugiat în spatele mașinii, pentru a nu fi loviți, întrucât „când ne deplasam în fața mașinii, inculpatul venea către noi în față, iar când ne ascundeam în spatele mașinii, venea după noi în spate”. Aceleași aspecte sunt menționate și de martora R.I.C. (fila 114, dosar instanță, fila 89 verso, vol. I DUP), care a precizat că a văzut „un autoturism făcând manevre înainte-înapoi pe lângă un autoturism parcat pe trotuar și trei persoane, doi băieți și o fată, care erau speriați, fugeau în spatele acelei mașini, în funcție de manevrele pe care le făcea autoturismul. Impresia mea era că cei trei vroiau să fugă de acolo, însă pe oriunde încercau să fugă, fie prin stânga, fie prin dreapta, mașina respectivă venea după ei”.

De asemenea, martorul D.I. – care lucra la un magazin din apropierea locului incidentului a precizat că, în momentul când a ieșit din magazin, „am văzut că inculpatul făcea niște scheme cu mașina și lovea un cetățean (...) Am văzut că inculpatul a încercat să lovească cu mașina lui această persoană, pe acest bărbat nu l-a lovit, a întors puțin mașina și a intrat în mașina fetei și apoi l-am văzut urcând cu mașina pe trotuar, a lovit și a dărâmat un tomberon, a lovit un al doilea cetățean care se afla pe trotuar. L-a dărâmat și s-a urcat peste el și a făcut aceste lucruri dintr-o singură mișcare” (fila 195, dosar instanță).

Inculpatul a continuat să efectueze manevre cu autoturismul și a îndreptat mașina către victima S.N. și o persoană rămasă neidentificată, orientând prin mișcări bruște față-spate, autoturismul în direcția acestora care încercau, în continuare, să îl oprească. Astfel, victima S.N. a tras de portiera autoturismului inculpatului, încercând astfel să îl oprească. În aceste condiții, persoana vătămată S.N. și persoana rămasă neidentificată s-au adăpostit după un stâlp de beton situat pe trotuar pe care era montat un coș de gunoi, inculpatul încercând să pătrundă cu autoturismul printre zidul clădirii și stâlpul de beton.

În aceste împrejurări, întrucât inculpatul continua să efectueze manevre violente cu mașina pe trotuar, orientând-o spre persoanele aflate acolo, persoana de sex masculin, rămasă neidentificată - descrisă de martorii oculari ca fiind în vârstă de aproximativ 25 de ani, de etnie romă - a scos un pistol cu bile de cauciuc și a tras două focuri în parbrizul autoturismului condus de inculpat. Aceste aspecte sunt confirmate și de fotografiile realizate cu ocazia cercetării la fața locului, din care Tribunalul reține că, la nivelul parbrizului, în partea dreaptă, s-a constatat prezența a două focare de spargere, din care radiază mai multe fisuri radiale și concentrice (fila 15, vol. I DUP). Martorul M.M. a precizat în cursul urmăririi penale că bărbatul de etnie romă a tras 2-3 focuri înspre parbriz, însă parbrizul era intact (acest ultim aspect este însă infirmat de fotografiile realizate cu ocazia cercetării la fața locului) și că acesta s-a apropiat de portiera stânga față a mașinii Renault și a mai tras 2-3 focuri de armă în geamul acestei portiere, fără a-l sparge. Tribunalul reține însă că din planșele foto, efectuate cu ocazia cercetării la fața locului a autoturismului Renault Laguna, nu rezultă că geamul portierei stânga față a fost lovit sau fisurat, avariile constatate fiind la nivelul caroseriei. (filele 15, 16, vol. I DUP). Mai mult, martorul a declarat că aceeași persoană neidentificată a lovit cu o piatră geamul stânga față, a lovit parbrizul pe partea pasagerului și a lovit cu mânerul unui cuțit în parbrizul mașinii conduse de inculpat.

La un moment dat, persoana vătămată S.N., fiind orientată cu fața spre partea frontală a autoturismului manevrat cu mișcări bruște, față-spate, de inculpat, a pus mâinile pe capota acestuia, încercând să îl oprească.

În ceea ce privește acest moment al incidentului, declarațiile martorilor sunt contradictorii. Astfel, martorul M.M. a precizat că inculpatul a avansat ușor, împingând partea vătămată până aceasta s-a dezechilibrat și a căzut în genunchi, iar în timp ce acesta se ridica inculpatul a accelerat, prinzând partea vătămată sub mașină (filele 47, verso, 49, vol. I DUP) și că în timp ce era cu mașina

deasupra persoanei vătămate, inculpatul a mai dat de câteva ori în față și în spate, persoana vătămată rămânând sub mașină (fila 53, vol. I DUP). Declarațiile martorei R.I.C. sunt de asemenea contradictorii sub acest aspect - în cursul urmăririi penale martora a precizat că în urma mai multor manevre ale autoturismului, persoana vătămată s-a dezechilibrat iar inculpatul a trecut peste el cu mașina (fila 90, vol. I DUP), în timp ce în cursul cercetării judecătorești martora a precizat inițial că persoana vătămată se afla în spatele mașinii sau în lateral când s-a dezechilibrat și a căzut, pentru ca ulterior să precizeze că nu a văzut momentul în care victima a căzut, deci nu poate preciza dacă a fost lovit de mașină sau s-a dezechilibrat (fila 114, dosar instanță). Martorul G.E. a declarat însă în cursul cercetării judecătorești că victima se afla cu spatele spre mașină, încercând să fugă, în momentul în care a fost lovită, iar inculpatul s-a urcat cu mașina peste acesta, însă nu a mai putut face nicio manevră întrucât mașina rămăsese cu o roată în aer (fila 113, dosar instanță). Martorul I.G., care se afla într-un magazin din apropiere în momentul lovirii victimei, a precizat că nu a văzut momentul lovirii victimei, însă a văzut-o cu mâinile pe capota autoturismului condus de inculpat și ulterior, când se afla sub mașina inculpatului, cu picioarele sub mașină și restul corpului în afară (fila 136, vol. I DUP și fila 145, dosar instanță).

Declarațiile martorilor se coroborează însă sub aspectul faptului că persoana vătămată era întins pe burtă, cu fața în jos, în momentul în care a fost scoasă de sub mașină (declarațiile martorului M.M., M.L., G.E., D.I.). În aceste condiții, Tribunalul apreciază ca verosimilă declarația martorului G.E., în sensul că victima, după ce s-a sprijinit cu mâinile de capota mașinii condusă de inculpat, s-a întors cu spatele, încercând să fugă, însă inculpatul l-a lovit, urcând cu roțile autoturismului peste acesta. De altfel, este singura declarație care explică astfel de ce victima, în momentul în care a fost scoasă de sub mașină, se afla cu fața în jos. În plus, Tribunalul reține că evenimentele s-au desfășurat cu o mare repeziciune, fiind suficient ca oricare dintre martorii oculari să nu observe o secvență în desfășurarea evenimentelor ca să nu mai poată reda fidel tot cursul desfășurării incidentului.

Persoana vătămată a precizat în cursul urmăririi penale că a simțit cum autoturismul a trecut peste el de aproximativ 2-3 ori cu mișcări înainte – înapoi, auzind și cum inculpatul schimba vitezele.

Victima S.N. și-a pierdut pentru moment cunoștința și a rămas cu corpul sub autoturism, între roțile din față, iar inculpatul Plăcintă Andrei Răzvan a încercat să pună din nou în mișcare autoturismul însă nu a mai reușit.

Inculpatul a declarat că o persoană a tras două gloanțe prin parbriz, după care a tras mai multe gloanțe prin geamul din stânga spate, care era deschis, fiind lovit în zona capului, în brațul drept și în spate. Acest aspect rezultă și din cuprinsul raportului de expertiză medico-legală nr. A1/13236/07.03.2011 al INML „Mina Minovici” a reieșit că inculpatul a prezentat 3 plăgi superficiale prin împușcare cu glonț de cauciuc, 2 la nivelul regiunii omoplatului stâng și torace posterior median și antebraț drept, necesitând pentru vindecare 11-12 zile

de îngrijiri medicale. Inculpatul menționează însă că nu a observat că ar fi lovit cu mașina pe cineva și că după ce a fost lovit a început să-i țină urechile, vederea era încețoșată și instinctiv a tras de volan dreapta, a ridicat ambreiajul, însă motorul s-a oprit, motiv pentru care a coborât din mașină și a fugit.

Tribunalul și-a însușit aceste susțineri ale inculpatului, dat fiind că pe de o parte, martorii au precizat că motorul autoturismului condus de inculpat nu s-a oprit (martorii G.E. și R.I.C.), iar pe de altă parte, martorul Milietov a declarat în cursul urmăririi penale că nu își amintește dacă bărbatul de etnie romă a tras a treia oară cu pistolul înainte sau după ce inculpatul a lovit persoana vătămată cu Renault-ul, aspect pe care nu l-a putut preciza cu certitudine nici în cursul cercetării judecătorești. Martora R.I.C. a precizat că a auzit împușcături cu câteva minute înainte de căderea victimei, martorul G.E. a menționat că au trecut cel puțin 30 de secunde din momentul ultimei împușcături până când inculpatul a făcut manevra de intrare în spatele stâlpului (care este anterioară momentului lovirii victimei). Astfel, Tribunalul nu își poate însuși mențiunea din actul de sesizare în sensul că persoana neidentificată a tras ultimele trei focuri de armă (lovindu-l pe inculpat în spate și în brațul drept) după ce victima S.N. a fost lovită de autoturismul condus de inculpat. Totuși, Tribunalul reține că între momentul împușcării inculpatului și lovirea victimei a trecut o perioadă suficientă de timp care să infirmе susținerile inculpatului în sensul că nu și-a dat seama de faptul că ar fi lovit pe cineva datorită faptului că a fost împușcat.

De asemenea, Tribunalul a înlăturat afirmațiile inculpatului (susținute de martorii H. D.I. și S.N. în cursul cercetării judecătorești), în sensul că, pe parcursul acestor manevre, ar fi claxonat în continuu și s-a asigurat, fiind infirmate de declarațiile martorilor M.M., I.G., D.I..

Între timp, martorii M.M. și H. I.-D. au reușit să traverseze strada și să se adăpostească într-o măcelărie.

Pentru a-l determina pe inculpat să se oprească, martorul D.I. a intervenit și a lovit cu mâinile în geamul portierei din stânga față a autoturismului Renault Laguna, astfel cum rezultă din declarațiile acestuia și din raportul de constatare tehnico-științifică care confirmă că urmele palmare și digitale ridicate de pe suprafața exterioară a geamului portierei stânga față a autoturismului inculpatului aparțin martorului (filele 108-115, vol. II DUP). Acesta i-a spus inculpatului să se dea jos să îl ajute, însă inculpatul a ieșit din mașină și a fugit, fiind urmărit de martor, care însă nu l-a prins.

Victima S.N. a rămas în stare de inconștiență sub autoturism, iar pentru a-l elibera, mai multe persoane aflate la fața locului, între care martorii M.M., I.G., M.L., G.E., N.R.A., au răsturnat autoturismul și l-au scos, victima fiind ulterior preluat de o ambulanță care l-a transportat la Spitalul Universitar de Urgență – București, unde a fost internat cu diagnosticul: traumatism cranio-cerebral minor; excoriații faciale; contuzie toracică; contuzie gambă stângă și gleznă stângă; halenă etanolică.

Potrivit raportului de expertiză medico-legală întocmit în cauză (filele 84, 85, vol. II, DUP), victima a prezentat leziuni traumatice care au putut fi produse

prin lovire cu si de corp plan dur excoriații, echimoze precum si printr-un mecanism de inversie cu piciorul fixat în flexie plantară, prin comprimarea piciorului între două planuri dure (luxație subtalară talarocalcaneonaviculară stânga); leziunile au necesitat pentru vindecare 40-45 zile de îngrijiri medicale și nu au pus în primejdie viața victimei.

În drept, fapta inculpatului Plăcintă Andrei Răzvan care, la data de 06.12.2010, în jurul orei 18.30, a sustras un telefon mobil marca NOKIA E 71 de la martora H. I.D., după care a întrebuințat violențe în scopul păstrării bunului sustras, întrunește **elemente** constitutive ale infracțiunii de tâlhărie, prevăzută de art. 211 alin 1, 2 lit. b, c C.p.

Sub aspectul laturii obiective, în conținutul infracțiunii de tâlhărie reținute întră două activități strâns legate între ele, ambele integrându-se în elementul material cu structură complexă al infracțiunii, dintre care una principală, furtul, în sensul art. 208 C.pen. și a doua, concretizată în amenințarea sau constrângerea fizică a părții vătămate. În cauză, inculpatul Plăcintă Andrei Răzvan a exercitat acte de violență asupra martorei H. D.I., în scopul remiterii de către aceasta a telefonului mobil, inculpatul refuzând restituirea acestuia la cererea insistentă a acesteia și folosind acte de violență pentru păstrarea bunului sustras. Astfel, prin deposizarea victimei și impozedarea inculpatului cu bunul acesteia s-a realizat elementul material al infracțiunii de furt, infracțiune care a fost urmată de întrebuințarea de violențe, care au constat în lovirea martorei, fiind astfel întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de tâlhărie.

Urmarea imediată a infracțiunii este complexă, constând în paguba produsă patrimoniului persoanei vătămate prin sustragerea telefonului, iar pe de altă parte atingerea adusă integrității fizice prin folosirea de violențe. Legătura de cauzalitate între acțiunile ce compun elementul material al infracțiunii și urmările efectiv produse rezultă din materialitatea faptelor.

Sub aspectul laturii subiective, instanța reține că fapta a fost săvârșită cu intenție directă, calificată prin scop, prev. de art. 19 alin. 1 pct. 1 lit. a Cp, inculpatul urmărind intrarea fără drept în posesia telefonului aparținând martorei. Faptul că telefonul fusese anterior dat de inculpat martorei, astfel cum precizează acesta, nu are nicio relevanță sub aspectul săvârșirii infracțiunii de tâlhărie, în condițiile în care la momentul săvârșirii faptei, bunul se afla în detenția legitimă a martorei. Pe de alta parte însă, Tribunalul reține că intenția inculpatului a fost una supravenită, întrucât, astfel cum s-a reținut anterior, intenția inițială a inculpatului nu a fost cea de a-și însuși fără drept telefonul martorei, ci de a verifica numărul de telefon al prietenului acesteia. Intenția de însușire fără drept a intervenit ulterior, în stradă, când partea vătămată îi cerea insistent restituirea acestuia, iar inculpatul a refuzat și, pentru păstrarea bunului sustras, a lovit martora cu pumnul în față.

Săvârșirea faptei în timpul nopții și într-un loc public este indubitabil dovedită prin întreg probatoriul administrat în cauză, ceea ce face aplicabile circumstanțele agravante prevăzute de art. 211 alin. 2 lit. b, c C.p.

Fapta aceleiași inculpat care, la aceeași dată, conducând autoturismul marca Renault Laguna cu nr. de înmatriculare ..., pe strada Berzei, a lovit victima S.N. cu partea frontală a autoturismului, prinzându-l sub acesta și cauzându-i leziuni ce au necesitat pentru vindecare 40-45 de zile, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de tentativă de omor calificat, prevăzută de art. 20 rap. la art. 174-175 lit. i C.p.

Sub aspectul laturii obiective, elementul material constă în lovirea victimei cu autoturismul, în timp ce acesta încerca să blocheze mașina condusă de inculpat, ca urmare a manevrelor violente efectuate de acesta.

Urmarea imediată a infracțiunii constă în punerea în primejdie a vieții victimei, iar legătura de cauzalitate între acțiunea inculpatului și rezultatul produs rezultă din întreg probatoriul administrat.

Sub aspectul laturii subiective, Tribunalul a reținut săvârșirea infracțiunii cu intenție indirectă, în accepțiunea art. 19 alin. 1 pct. 1 lit. b C.p., întrucât inculpatul, prin efectuarea manevrelor violente în direcția victimei, a prevăzut faptul că viața acesteia poate fi pusă în pericol și, deși nu a urmărit acest rezultat, a acceptat posibilitatea producerii lui.

Tribunalul nu a reținut susținerile inculpatului, în sensul că faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii, respectiv latura subiectivă, sub forma intenției. Astfel, inculpatul a susținut că nu a avut intenția de a lovi vreo persoană, că intenția sa a fost de a-și asigura scăparea de violentele exercitate asupra sa și că „dacă ar fi vrut să lovească pe cineva ar fi putut să o facă”. Inculpatul, prin apărător, a precizat de asemenea, că un alt argument al lipsei intenției este zona, natura și consecințele leziunilor relevă o intensitate extrem de redusă a leziunilor, leziunea cea mai severă fiind luxația. Mai arată că opinia expertului parte consemnează faptul că leziunile osteoarticulare ale piciorului stâng s-au putut produce prin călcare; nu se poate susține obiectiv comprimarea între planuri dure la alt nivel decât al piciorului și nu se poate susține obiectiv caracterul repetitiv al mecanismelor lezionare.

Astfel, Tribunalul a constatat că opiniile celor doi experți concordă în ceea ce privește leziunile suferite de victima S.N., însă în aprecierea intenției de a ucide Tribunalul va avea în vedere natura instrumentului folosit – o mașină cu potențial tanato-generator ridicat, zona corpului vizată, intensitatea loviturii – fiind vorba de un autoturism turat cu putere, intensitatea loviturii nu poate fi decât una foarte ridicată și faptul că inculpatul, chiar după ce a trecut cu mașina peste corpul victimei, a încercat din nou să o pună în mișcare (acțiune nereușită, întrucât mașina a rămas suspendată peste corpul victimei). Numărul de 40-45 zile de zile de îngrijiri medicale și împrejurarea că leziunile nu au pus în primejdie viața victimei sunt lipsite de relevanță în stabilirea intenției de a ucide, relevante în acest sens fiind aspectele menționate anterior.

De asemenea, Tribunalul nu și-a însușit opinia inculpatului în sensul că fapta a fost săvârșită în legitimă apărare.

Din probele administrate în cauză a rezultat că inculpatul a inițiat atacul care a determinat persoana neidentificată să execute focuri de armă și să

lovească autoturismul condus de inculpat, întrucât, astfel cum s-a reținut anterior, manevrele efectuate de inculpat cu autoturismul au pus în pericol integritatea corporală a persoanelor aflate la fața locului și, în final, au cauzat punerea în primejdie a victimei S.N..

În consecință, Tribunalul a apreciat că acțiunea persoanei neidentificate (față de care s-a dispus prin rechizitoriu neînceperea urmăririi penale), care a folosit împotriva inculpatului o armă cu bile de cauciuc a reprezentat o apărare justificată împotriva unui atac imediat, direct, material și injust – comis de inculpat - care a pus în pericol grav persoanele menționate.

Fapta aceluiași inculpat care, la aceeași dată, a provocat scandal, urcând cu picioarele pe plafonul autoturismului martorei H. I.D., provocându-i avarii după care, conducând pe aceeași stradă autoturismul marca Renault Laguna cu nr. de înmatriculare ..., a efectuat, în stradă și pe trotuar, mai multe manevre violente orientându-l către persoanele aflate la fața locului și provocând scandalizarea și indignarea cetățenilor aflați în zonă, mulți dintre aceștia apelând serviciul de urgență 112 (conform proceselor verbale de redare a acestor apeluri, aflate în vol. II DUP), întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice, prevăzută de art. 321 alin.1 C.p.

Sub aspectul laturii obiective, elementul material constă în săvârșirea în public, de către inculpat, de manifestări care au produs scandal public. Pe de o parte, astfel cum s-a reținut în situația de fapt, inculpatul a sărit pe plafonul autoturismului martorei H. I.D., provocându-i avarii, iar pe de altă parte, a efectuat cu autoturismul marca Renault Laguna mai multe manevre violente către persoanele aflate la fața locului.

Urmarea imediată constă în producerea de scandal public și tulburarea adusă liniștii publice, respectiv indignare, revoltă, un sentiment general de nesiguranță provocată publicului, mulți dintre aceștia apelând serviciul de urgență 112.

Convorbirile redată relevă indignarea persoanelor prezente în zonă, acestea fiind revoltate de comportamentul violent al inculpatului, percependu-l pe acesta ca fiind un pericol pentru ordinea și liniștea publică. Astfel, Tribunalul urmează a înlătura susținerile apărătorului inculpatului, în sensul că tulburarea liniștii publice a fost produsă de persoanele strânse la fața locului, prin riposta lor exagerată, și nu de inculpat, întrucât conflictul dintre acesta și martora H. D. nu a depășit limitele unor gesturi tolerabile de către societate. Instanța reține că nu cearta dintre cei doi a provocat scandal public, ci, pe de o parte, acțiunea inculpatului de a sări cu picioarele pe mașina martorei, provocând îndoirea plafonului și spargerea lunetei și, pe de altă parte, manevrele efectuate de inculpat prin care acesta a pus în pericol viața persoanelor aflate în zonă, stare de pericol concretizată prin lovirea victimei S.N..

Legătura de cauzalitate rezultă implicit din săvârșirea actelor menționate, provocatoare de scandal public.

Sub aspectul laturii subiective, instanța a reținut că fapta a fost săvârșită cu intenție, întrucât inculpatul și-a dat seama că se dedă la manifestări de natură să provoace scandal public, prevăzând producerea rezultatului, acceptând, cel puțin, posibilitatea producerii acestuia, ceea ce semnifică existența intenției indirecte, prev. de art. 19 alin. 1 pct. 1 lit. b C.p.

La individualizarea pedepselor aplicate inculpatului, instanța a avut în vedere dispozițiile art. 52 C.pen., precum și criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 72 C.pen. raportate la prezenta cauză, reținând următoarele: în ceea ce privește infracțiunea de tâlhărie, Tribunalul a reținut că deși această infracțiune are un grad ridicat de pericol social abstract, gradul de pericol social concret al infracțiunii deduse judecății este unul mediu, având în vedere că intenția de însușire fără drept a telefonului mobil al martorei H. D. a fost una supravinită; în ceea ce privește tentativa la infracțiunea de omor, Tribunalul reține un grad ridicat de pericol social abstract, dar și concret, întrucât inculpatul, deși a prevăzut faptul că prin efectuarea manevrelor violente pune în pericol viața victimei, a acceptat producerea unui astfel de rezultat; în ceea ce privește infracțiunea de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice, Tribunalul a reținut de asemenea un grad relativ ridicat de pericol social abstract și concret, faptele inculpatului tulburând ordinea și liniștea publică; de asemenea, Tribunalul a reținut că inculpatul a avut o atitudine nesinceră în cursul procesului penal și că a achitat cheltuielile determinate de spitalizarea victimei S.N..

Pe de altă parte, Tribunalul a reținut comportarea bună a inculpatului înainte de săvârșirea faptelor – constând în lipsa antecedentelor penale, faptul că inculpatul a fost implicat în diverse programe de voluntariat, are loc de muncă, a participat la diverse programe de formare profesională, a fost caracterizat pozitiv de profesori – motive în raport de care urmează a reține în favoarea inculpatului circumstanța atenuantă prev. de art. 74 lit. a C.p., pedepsele urmând a fi reduse sub minimul special prevăzut de lege, în condițiile art. 76 C.p.

Cu privire la individualizarea judiciară a executării pedepsei aplicată inculpatului, instanța reține incidența în cauză a dispozițiilor art. 86¹ alin. 1 C.p., conform cărora se poate dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe o anumită durată cu îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții: pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 3 ani (în cazul concursului de infracțiuni); infractorul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii mai mare de 1 an, afară de cazurile când condamnarea intră în vreunul dintre cazurile prevăzute de art. 38 C.p.; se apreciază, ținând seama de persoana condamnatului, de comportamentul său după comiterea faptei, că pronunțarea condamnării constituie un avertisment pentru acesta și, chiar fără executarea pedepsei, condamnatul nu va mai săvârși infracțiuni.

Tribunalul a apreciat că în cauză sunt îndeplinite cerințele prevăzute de art. 86¹ C.p., condamnarea prin prezenta sentință fiind o pedeapsă de 3 ani închisoare, inculpatul nu are antecedente penale și convingerea instanței este că scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea în regim de detenție de către

inculpat a pedepsei aplicate. Această convingere a fost fundamentată pe circumstanțele personale ale inculpatului, constând în vârsta și integrarea sa pe deplin în familie și în societate, instanța apreciind că prin fixarea unui termen maxim de încercare (cu posibilitatea revocării suspendării în cazul reiterării comportamentului infracțional în această perioadă) și impunerea de obligații în sarcina inculpatului se ating scopurile pedepsei, prev. de art. 52 C.p., într-o mai mare măsură decât prin executarea pedepsei în regim de detenție.

Împotriva hotărârii au declarat apel Parchetul de pe lângă Tribunalul București și inculpatul PLĂCINTĂ ANDREI RĂZVAN.

Parchetul de pe lângă Tribunalul București a criticat hotărârea sub aspectul individualizării pedepselor care au fost aplicate inculpatului, atât sub aspectul cuantumului cât și al modalității de executare a acestora, precum și sub cel al omisiunii de a se face aplicarea dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 76/2008.

În apelul său, inculpatul a solicitat achitarea pentru toate capetele de acuzare, pentru săvârșirea infracțiunilor de tentativă la omor și tâlhărie, în baza art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. d Cod proc.pen., iar, pentru infracțiunea de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice, în baza art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. b¹ Cod proc.pen. În subsidiar, a solicitat schimbarea încadrării juridice a faptei din tentativă la omor în vătămare corporală, prev. de art. 181 Cod penal.

Analizând hotărârea pronunțată, în raport de susținerile apelanților, dar și din oficiu, sub toate aspectele de fapt și de drept, Curtea reține următoarele:

Instanța de fond a analizat în mod judicios materialul probator administrat în cauză, stabilind în mod corect atât situația de fapt și încadrarea juridică, dar și vinovăția inculpatului **PLĂCINTĂ ANDREI RĂZVAN** în raport de acuzațiile care i se aduc prin actul de inculpare, sub aspectul săvârșirii tentativei la infracțiunea de omor și ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice.

Cât privește infracțiunea de tâlhărie pretins a fi săvârșită în dauna martorei H. I.-D., considerăm că sancționarea inculpatului și sub acest aspect este eronată, întrucât faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii, respectiv latura subiectivă.

Astfel, dacă sub aspectul laturii obiective, elementul material al acesteia include două activități strâns legate între ele, dintre care activitatea principală este furtul, iar activitatea secundară este folosirea violenței sau a amenințării ori punerea victimei în stare de inconștiență sau neputință de a se apăra, iar raportul de cauzalitate presupune ca actele de violență, amenințare sau constrângere să fi fost efectuate pentru a păstra bunul furat ori pentru a înlătura urmele faptei, elementul subiectiv constă tocmai în voința de a efectua atât acțiunea principală, cât și cea adiacentă. În lipsa unei poziții subiective complexe, nu va exista infracțiunea de tâlhărie, dat fiind că întotdeauna va trebui să existe atât reprezentarea „rezultatului final”, ce decurge din îmbinarea tuturor elementelor subiective, cât și reprezentarea „fiecărui element în parte”, al voinței infracționale, respectiv furtul și violența.

De asemenea, latura subiectivă a tâlhăriei include și scopul însușirii pe nedrept al unui bun, care trebuie să existe, ca și în cazul furtului, în momentul săvârșirii faptei, fără a fi necesară realizarea sa efectivă(a se vedea *Matei Basarab*, Codul penal comentat. Vol II. Partea specială, Editura Hamangiu, p.414-422). Dacă acest scop lipsește, nu se realizează activitatea principală a tâlhăriei(furtul)și, în consecință, nu sunt aplicabile dispozițiile art. 211 Cod penal, fapta constituind, după caz, infracțiunea de loviri și alte violențe sau amenințare.

Or, tocmai aceasta este situația din speță, întrucât, din materialul probator administrat în cauză (declarații martoră H. I.-D.- filele 35-38 dosar de urmărire penală, 42, 43-44 dosar de urmărire penală, vol I, filele 85-86 vol I dosar de fond, declarații inculpat, filele 70-71 dosar de fond, vol I) a rezultat că luarea telefonului de la susnumita martoră de către inculpatul **PLĂCINTĂ ANDREI RĂZVAN** nu s-a făcut în scopul însușirii pe nedrept, ci pentru a o „pedepsi și a o determina să reia relația” pe care cei doi au avut-o cu ceva timp înainte, inculpatul prevalându-se și de faptul că tot el a fost cel care i-a dăruit martorei telefonul cadou.

În raport de aceste aspecte, Curtea va reține că în speță faptei inculpatului **PLĂCINTĂ ANDREI RĂZVAN** de a o deposea pe martora H. I.-D. de un telefon mobil îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii, respectiv vinovăția și, în consecință, se impune achitarea sa, în baza art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. d Cod proc.pen, constatând totodată, că prin rechizitoriu s-a dispus încetarea urmăririi penale față de acesta, sub aspectul infracțiunilor de loviri și alte violențe și distrugere, dat fiind că martora și-a retras plângerea prealabilă (filele 26, 33, vol I dosar de urmărire penală).

Dacă sub aspectul infracțiunii de tâlhărie nu se poate reține vinovăția inculpatului **PLĂCINTĂ ANDREI RĂZVAN**, nu aceeași este situația cu privire la celelalte infracțiuni reținute în sarcina sa în actul de inculpare.

Astfel, în ce privește tentativa la infracțiunea de omor calificat, analiza coroborată a materialului probator administrat atât în cursul urmăririi penale, cât și al cercetării judecătorești a relevat că în 06.12.2010, conducând autoturismul marca Renault Laguna cu nr. de înmatriculare, pe strada Berzei, sect.1, inculpatul **PLĂCINTĂ ANDREI RĂZVAN** a efectuat mai multe manevre violente și a pătruns cu acesta pe trotuar, orientându-l spre un grup de persoane cu intenția de a-i lovi, împrejurare în care a lovit-o pe partea vătămată S.N. cu partea frontală a autoturismului, prinzând-o sub acesta și cauzându-i leziuni ce au necesitat pentru vindecare 40-45 de zile.

Apărarea inculpatului potrivit căreia nu se poate reține în speță intenția de a ucide și, implicit existența tentativei la infracțiunea de omor calificat împotriva părții vătămate S.N., ci, poate doar în subsidiar infracțiunea de vătămare corporală, nu poate fi primită pentru următoarele argumente:

Este incontestabil că la analiza unei infracțiuni contra vieții unei persoane se au în vedere actele medicale care confirmă existența unor leziuni, în raport de care se stabilește și încadrarea juridică a faptei, dar, în egală măsură, aceste acte

medicale trebuie evaluate prin coroborare necesară cu celelalte probe administrate în cauză.

Astfel, se impune a observa că pentru conturarea intenției de a ucide este suficient ca făptuitorul – din modul cum a acționat – să fi avut reprezentarea morții victimei, nefiind relevant faptul că independent de voința acestuia rezultatul nu s-a produs imediat. Este ceea ce și instanța supremă a subliniat în mod constant (T.S. se. De. Rec. 1215/1977, dosar nr. 2204 din 2 dec. 1977 în RRD 5/1978 p. 62, d. 8/1994 CSJ, C.,D. p. 144).

Împrejurarea că leziunile suferite de către victimă nu i-au pus în primejdie viața nu poate conduce de plano la concluzia că acesta nu a acționat cu intenția de a ucide, sau măcar a nu a acceptat o asemenea posibilitate.

În surprinderea poziției psihice pe care făptuitorul a avut-o în momentul comiterii infracțiunii trebuie pornit de la premisa că tocmai faptul că acesta, după ce partea vătămată, care a încercat să-l oprească, s-a dezechilibrat și a căzut, și-a continuat deplasarea cu mașina și a prins-o pe aceasta sub autoturism, după care, prin mai multe manevre succesive ale autoturismului în față și în spate, a trecut peste partea vătămată, provocându-i mai multe leziuni, este de natură să conducă la ideea că făptuitorul a prevăzut și acceptat posibilitatea lezării unor regiuni cu potențial tanatogenerator crescut prin folosirea unui instrument apt în acest sens – o mașină cu potențial tanatogenerator ridicat și intensitatea acțiunii – turarea cu putere a autoturismului.

Mai mult, intenția de a ucide se deduce nu numai din rezultatul mai grav sau mai puțin grav al loviturilor aplicate, ci din toate împrejurările în care a fost comisă fapta. Or, se constată în speță că numai împrejurarea că partea vătămată S.N., care și-a pierdut cunoștința a rămas cu corpul sub autoturism, între roțile din față iar inculpatul, deși a încercat, nu a mai reușit să pornească autoturismul, au făcut ca rezultatul produs să nu fie mult mai grav.

Nu trebuie eludat nici contextul în care a avut loc fapta, inculpatul intenționând înainte de acest moment să-i lovească în aceeași modalitate și pe martorii H. I.D. și M.M., care, văzând atitudinea manifestă a inculpatului, s-au adăpostit între autoturismul martorei și zidul unei clădiri, împrejurări care trebuie să capete semnificația cuvenită în stabilirea intenției pe care a avut-o inculpatul de a se „răzbuna” pe cei, care i s-a părut că că-l deranjează în disputa pe care acesta o avea cu martora H. I.D..

În aceste circumstanțe simpla aparență că moartea nu se va produce, nesprijinită pe nicio circumstanță reală, nu este de natură prin ea însăși a-l exonera pe inculpat de răspundere penală și nici a-i încadra fapta în dispozițiile art.181 Cod penal, ci în cele ale art. 20 rap. la 174-175 lit. i Cod penal.

De altfel, depozițiile martorii audiați nemijlocit de către instanța de fond M.M.(filele 87-88 dosar de fond), G.E. (fila 113 dosar de fond), R. I.-C.(fila 114 dosar de fond), I.G.(filele 144-145 dosar de fond), D.I. (filele 195-196, dosar de fond) confirmă aceste aserțiuni, câtă vreme au precizat în mod constant că au văzut când inculpatul a trecut cu mașina peste partea vătămată S.N., care era căzută sub autoturismul inculpatului..

Referitor la revenirile martorei H. I.D. și ale părții vătămate S.N. asupra propriilor depoziții date în faza de urmărire penală, acestea nu pot fi reținute dat fiind că acestea nu se coroborează cu nicio probă administrată în cauză și sunt vădit pro causa, făcând chiar obiectul sesizării din oficiu a procurorului sub aspectul infracțiunilor de mărturie mincinoasă, prev. de art. 260 Cod penal, respectiv favorizarea infractorului, prev. de art. 264 Cod penal (filele 107-111 dosar de fond, vol I).

Din interpretarea coroborată a acestor aspecte, rezultă mai presus de îndoială că inculpatul se face vinovat de săvârșirea infracțiunii de omor, în forma improprie a tentativei, lovirea părții vătămate S.N. de către inculpatul **PLĂCINTĂ ANDREI RĂZVAN** cu partea frontală a autoturismului, prinderea victimei sub acesta și cauzarea de leziuni ce au necesitat pentru vindecare 40-45 de zile, întrunind elementele constitutive ale acestei infracțiuni, chiar dacă prin acțiunea sa nu a urmărit suprimarea vieții victimei, a acceptat o asemenea posibilitate.

În mod corect instanța de fond a înlăturat și susținerile apărării referitoare la incidența unei cauze care ar înlătura caracterul penal al faptei, respectiv legitima apărare, având în vedere că susținerile potrivit cărora „lovirea părții vătămate S.N. s-a făcut accidental, după ce asupra inculpatului s-au exercitat violențe” nu sunt confirmate de către materialul probator administrat în cauză.

Și aceasta pentru că reacția persoanei neidentificate de a executa focuri de armă prin care să lovească autoturismul condus de inculpat a fost determinată de comportamentul inculpatului care prin manevrele executate cu autoturismul a pus în pericol integritatea corporală a persoanelor aflate la fața locului și, în final, a cauzat punerea în primejdie a părții vătămate S.N..

În acest context nu se poate reține nici apărarea conform căreia inculpatului i s-a produs o tulburare sub imperiul căreia a săvârșit acțiunile, câtă vreme, pe de-o parte, comportamentul său violent a fost preexistent celui al persoanei neidentificate, iar, pe de altă parte, acțiunea acesteia (față de care s-a dispus prin rechizitoriu neînceperea urmăririi penale) de a folosi împotriva inculpatului o armă cu bile de cauciuc, a reprezentat o apărare justificată împotriva unui atac imediat, direct, material și injust – comis de inculpat - care a pus în pericol grav persoanele menționate.

Curtea împărtășește opinia instanței de fond și cu privire la sancționarea penală a inculpatului și pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice.

În mod nejustificat, inculpatul a solicitat în apelul său achitarea în baza art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. b¹ Cod proc.pen, invocând că faptei îi lipsește gradul de pericol social al unei infracțiuni.

Susținerile sale nu pot fi primite întrucât din materialul probator administrat în cauză (declarații martori susmenționați, procese-verbale de redare a convorbirilor telefonice înregistrate la Serviciul Unic de Urgență 112- filele 158-199, vol II dosar de urmărire penală, fișă eveniment- fila 200, vol II dosar de urmărire penală) rezultă că prin acțiunea sa de a sări cu picioarele pe mașina

martorei, provocând îndoirea plafonului și spargerea lunetei și, prin manevrele efectuate de inculpat prin care acesta a pus în pericol viața persoanelor aflate în zonă și lovirea victimei S.N. a tulburat liniștea publică și a provocat scandalizarea și indignarea publicului, căreia i-a indus un sentiment general de nesiguranță, concretizat în apelarea repetată și de către mai multe persoane a Serviciului Unic de Urgență 112.

În sprijinul acestei concluzii este împrejurarea conform căreia într-un interval de aproximativ 30 de minute, la 112 s-au efectuat cu privire la aspectele susmenționate un număr de 40 de apeluri (proces-verbal privind listiugul convorbirilor telefonice înregistrate la Serviciul Unic de Urgență- filele 155-157, vol II dosar de urmărire penală).

Implicarea altor persoane în evenimente, nu este o împrejurare de natură a-l exonera pe inculpat de răspundere penală, dat fiind că, așa cum am mai afirmat, intervenția acestora nu a fost de natură a „*spori starea conflictuală*”, cum a încercat să acrediteze inculpatul, ci de a înlătura un atac imediat, direct, material și injust – comis de inculpat - care a pus în pericol grav mai multe persoane și prin care s-a cauzat chiar rănirea unora dintre acestea.

Speța provoacă însă și o altă discuție, de principiu, privind admisibilitatea achitării în temeiul reținut în cauză, pentru lipsa gradului de pericol social al unei infracțiuni, în cazul infracțiunilor de pericol.

Jurisprudența a constatat o opinie, pe care o împărtășim, potrivit căreia dispozițiile art.18¹ Cod penal nu sunt aplicabile în cazul așa-numitelor infracțiuni de pericol, întrucât această stare de pericol - intrinsecă laturii obiective a infracțiunii - nu permite aprecierea că, într-un anume caz, fapta de pericol nu ar prezenta pericolul social al unei infracțiuni.

Sub aspectul individualizării pedepselor, instanța de fond nu a dat semnificația cuvenită dispozițiilor art.72 Cod penal, aplicându-i inculpatului pedepse netemeinice, atât sub aspectul cuantumului, cât și al modalității de executare, în condițiile în care probele dosarului au relevat aspecte de natură a sublinia pericolozitatea socială a inculpatului.

Este adevărat că inculpatul se află la prima întâlnire cu legea penală, dar nu este mai puțin adevărat că faptele sale s-au produs în asemenea condiții încât ele prezintă o pericolozitate deosebită, ceea ce pune, într-o formă specială, în discuție posibilitatea sa de a se îndrepta și fără privare de libertate.

De asemenea nu trebuie eludat caracterul de exemplaritate pe care trebuie să-l aibă riposta autorităților în condițiile în care numai clemența excesivă, concretizată în aplicarea unor pedepse în quantum scăzut, a dus la situația în care, deși infracțiunile de violență cunosc o recrudescență deosebită, reprimarea lor tinde să cadă în derizoriu.

În raport de aceste aspecte, Curtea va reaprecia tratamentul sancționator al inculpatului, majorând cuantumul pedepselor pentru tentativă la infracțiunea de omor calificat și ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice și schimbând modalitatea de executare, dând totodată eficiență și circumstanțelor favorabile inculpatului, așa cum acestea rezultă din înscrisurile în circumstanțiere

depus la dosar (filele 14-83 , vol II dosar de fond, respectiv filele 17-18 dosar de apel).

Ca atare, pedepsele ce urmează a fi aplicate nu reprezintă o represiune excesivă - cu atât mai mult cu cât acestea chiar au fost coborâte sub minimul special prevăzut de lege - ci se justifică atât pentru reeducarea inculpatului, cât și pentru menținerea ordinii de drept, în conformitate cu scopul preventiv-sanctionator al pedepsei, așa cum apare enunțat în art.52 Cod penal.

În sfârșit, Curtea consideră, în raport de exigențele art. 7 din Legea nr. 76/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului Național de Date Genetice Judiciare că se impune reformarea hotărârii și sub aspectul prelevării de probe biologice de la inculpat, măsură care se va pune în executare la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, dat fiind că una din infracțiunile pentru care a fost condamnat inculpatul este menționată la punctul 2 din Anexa ce face parte integrantă din legea susmenționată.

Având în vedere situația depunerii de către apărătorul ales al inculpatului, (avocat care nu s-a prezentat la niciun termen de judecată și nici nu a asigurat substituirea, așa cum impun dispozițiile art. 40 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat și ale art. 229 din Hotărârea nr. 64 din 3 decembrie 2011 a Uniunii Naționale a Barourilor din România, privind adoptarea Statutului profesiei de avocat, publicată în Monitorul Oficial nr. 898 din 19 decembrie 2011 cu referire la art. 171 alin. 4 și art. 172 alin. 8 Cod proc.pen.) a unor înscrisuri în perioada 9-16 iulie 2012, după pronunțarea soluției care a avut loc în 6 iulie 2012, Curtea constată că acestea nu mai pot face obiectul analizei și al cenzurii, dată fiind desesizarea sa, odată cu pronunțarea soluției.

Cu toate acestea, nu se poate face abstracție de împrejurarea potrivit căreia un asemenea demers nu poate fi interpretat decât circumscriindu-se dispozițiilor art. 723 Cod proc.civilă vizând abuzul de drept., dat fiind că pronunțarea s-a făcut în ședință publică și în cauză s-a declarat recurs.

Având în vedere cele expuse,

În baza art. 379 pct. 2 lit. a Cod proc.pen., Curtea va admite apelurile declarate de Ministerul Public și inculpatul **PLĂCINTĂ ANDREI RĂZVAN**.

Va desființa în parte sentința penală atacată și în fond, rejudecând:

În baza art.20 C. pen. raportat la art.174-175 lit.i C. pen. cu aplicarea art.74 lit. a -76 C. pen., va condamna pe inculpatul **PLĂCINTĂ ANDREI RĂZVAN** la o pedeapsă de 6 ani închisoare pentru tentativă la infracțiunea de omor calificat.

Va aplica art.71- 64 lit. a teza a II-a, lit.b și c C. pen.

În baza art. 35 Cod penal va aplica pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice, de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat și de a conduce autovehicule, prevăzute de dispozițiile art.64 lit.a teza a II-a lit.b și c C. pen. pe o durată de 3 ani, după executarea pedepsei.

În baza art.321 alin.1 C. pen. cu aplicarea art.74 lit. a - art. 76 C. pen. va condamna pe același inculpat la o pedeapsă de 11 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri.

Va aplica art.71- 64 lit.a teza a II-a, lit.b și c C. pen.

În baza art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. d Cod proc.pen. va achita pe același inculpat sub aspectul săvârșirii infracțiunii de tâlhărie, prev. de art. 211 alin.1 și 2 lit. b și c C. pen.

În baza art.33 lit. a -34 lit. b Cod penal și art. 35 Cod penal va contopi pedepsele aplicate, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea, aceea de **6 ani închisoare** și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art.64 lit.a teza a II-a, lit.b și c C. pen.

Va aplica art.71- 64 lit.a teza a II-a, lit.b și c C. pen.

În baza art. 7 din Legea nr. 76/2008 va dispune prelevarea de probe biologice de la inculpat, măsură care se va pune în executare la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

Va menține celelalte dispoziții ale sentinței penale apelate.

În baza art. 192 alin. 3 Cod proc. pen., cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului. Onorariul avocatului din oficiu, în cuantum de 200 lei se va avansa din fondurile Ministerului Justiției.

DISPOZITIV

Admite apelurile declarate de Ministerul Public și inculpatul **PLĂCINTĂ ANDREI RĂZVAN**.

Desființează în parte sentința penală atacată și în fond, rejudecând:

În baza art.20 C. pen. raportat la art.174-175 lit.i C. pen. cu aplicarea art.74 lit. a -76 C. pen., condamnă pe inculpatul **PLĂCINTĂ ANDREI RĂZVAN** la o pedeapsă de **6 ani închisoare** pentru tentativă la infracțiunea de omor calificat.

Aplică art.71- 64 lit. a teza a II-a, lit.b și c C. pen.

În baza art. 35 Cod penal aplică pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice, de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat și de a conduce autovehicule, prevăzute de dispozițiile art.64 lit.a teza a II-a lit.b și c C. pen. pe o durată de 3 ani, după executarea pedepsei.

În baza art.321 alin.1 C. pen. cu aplicarea art.74 lit. a - art. 76 C. pen. condamnă pe același inculpat la o pedeapsă de 11 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri.

Aplică art.71- 64 lit.a teza a II-a, lit.b și c C. pen.

În baza art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. d Cod proc.pen. achită pe același inculpat sub aspectul săvârșirii infracțiunii de tâlhărie, prev. de art. 211 alin.1 și 2 lit. b și c C. pen.

În baza art.33 lit. a -34 lit. b Cod penal și art. 35 Cod penal contopește pedepsele aplicate, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea,

aceea de 6 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art.64 lit.a teza a II-a, lit.b și c C. pen.

Aplică art.71- 64 lit.a teza a II-a, lit.b și c C. pen.

În baza art. 7 din Legea nr. 76/2008 dispune prelevarea de probe biologice de la inculpat, măsură care se va pune în executare la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței penale apelate.

În baza art. 192 alin. 3 Cod proc. pen., cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului. Onorariul avocatului din oficiu, în cuantum de 200 lei se va avansa din fondurile Ministerului Justiției.

Cu recurs în 10 zile.

Pronunțată în ședință publică azi, 6 iulie 2012.

LUMEA JUSTITIEI.RO